

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1329/2022
13.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милорада Вучковића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-269/22 од 02.06.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-305/22 од 15.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милорада Вучковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-269/22 од 02.06.2022. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-305/22 од 15.09.2022. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 12К-269/22 од 02.06.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а у случају опозива условне осуде окривљеном ће се у утврђену казну затвора урачунати време проведено у притвору у периоду од 31.03.2021. године до 02.06.2021. године. Истом пресудом окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном, тако што је окривљеном забрањено да прилази оштећеној ББ на удаљености мањој од 100 метара, као и свака друга комуникација са оштећеном на било који начин у трајању од једне године, која се рачуна од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу износ од 44.647,73 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој

висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећена ББ упућена да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-305/22 од 15.09.2022. године, делимично је усвојена жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и пресуда Основног суда у Крагујевцу 12К-269/22 од 02.06.2022. године је преиначена само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Крагујевцу окривљеног АА због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 4 месеца коју да издржи у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, те уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, при чему се у изречену казну затвора окривљеном урачунава време проведено у притвору у периоду од 31.03.2021. године до 02.06.2021. године, док су у преосталом делу жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и жалба браниоца окривљеног АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости брагремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милорад Вучковић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, нижестепене пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у делу којим се указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, уз образложење да је суд прекорачио оптужбу огласивши окривљеног кривим да је предметно дело извршио дана 30.03.2022. године иако је тужилац оптужни акт изменио тако што је навео да је дело извршено дана 30.04.2022. године.

Напред изнети наводи захтева се не могу прихватити као основани из следећих разлога.

Из списка предмета произилази да је окривљеном оптужним актом Основног јавног тужиоца у Крагујевцу КТО бр. 202/22 од 21.04.2022. године стављено на терет да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика дана 30.03.2021. године. Након тога, Основни јавни тужилац је на главном претресу одржаном дана 26.05.2022. године извршио измену оптужног акта и то у погледу времена извршења дела, при чему је наведено да уместо 30.03.2021. године треба да стоји „30.04.2022. године“, а да у осталом делу оптужни акт остаје неизмењен. Након тога, првостепени суд је донео пресуду којом је окривљеног АА огласио кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика дана 30.03.2022. године.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе, садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле између оптужбе и пресуде мора да постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Самим тим, прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту и то додавањем веће криминалне воље и активности окривљеном којим се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, те није повређен идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног. На тај начин што је време извршења дела, које и није обележје кривичног дела, наведено другачије од оног како је наведено у измењеном оптужном акту, а у складу са утврђеним чињеничним стањем на главном претресу, није отежан положај окривљеног, нити је на тај начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП како се то неосновано захтевом указује.

Осим тога, бранилац је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је побијаним пресудама учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања истакнуте повреде бранилац наводи да је исказ сведока оштећене ББ, на коме се заснива пресуда, према начину на који је изведен, незаконит доказ, те указује на противречности у исказу овог сведока и суштински оспорава доказну вредност овог доказа и чињенично стање утврђено из исказа овог сведока, чиме је указао на повреду закона из члана 440. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева бранилац је навео да суд приликом оцене доказа није применио објективне критеријуме расуђивања те се по ставу браниоца осуђујућа пресуда не заснива на чињеницама у чију извесност је суд потпуно уверен чиме је учињена повреда одредбе члана 419. став 2. у вези члана 16. став 4. ЗКП.

Чланом 485. став 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којим окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости и то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом - члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, није предвиђено подношење овог ванредног правног лека због повреде одредбе члана 419. став 2. у вези члана 16. став 4. ЗКП и члана 440. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости у овим деловима оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**